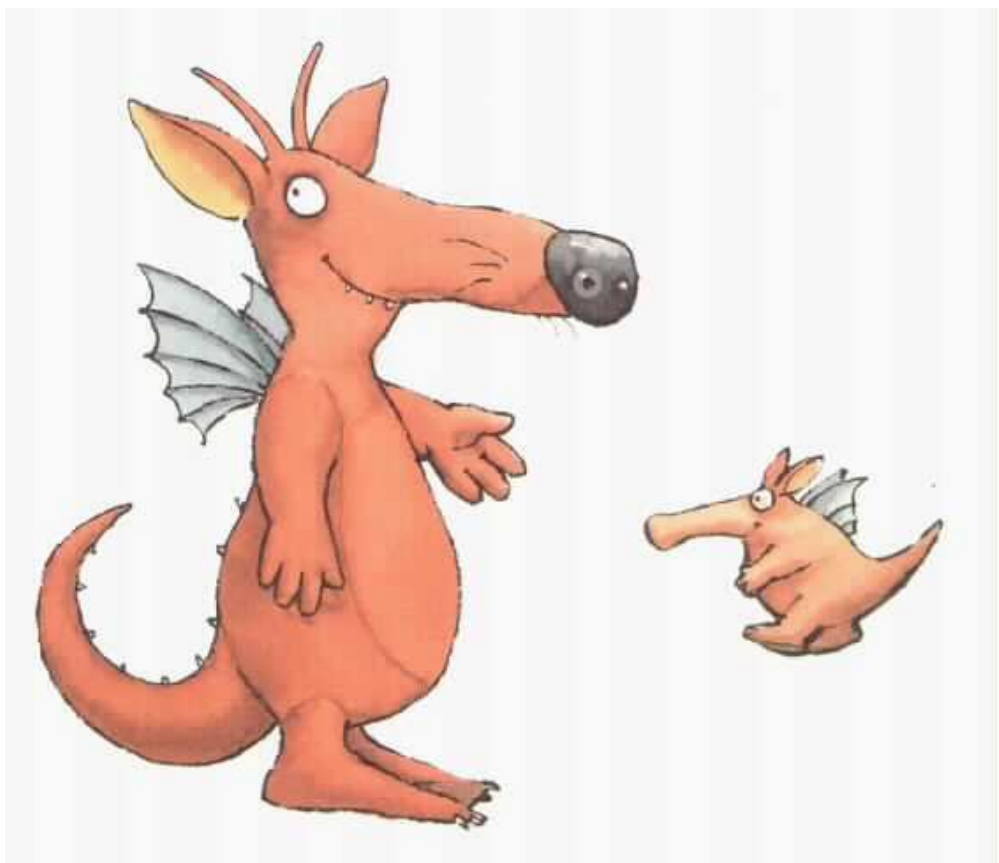

האגדה על דרקון קרושינקה

שידע את הכל יותר טוב

כתבה: מלגוז'אטה סטו'לקובסקה

ציירו: מרצין ופיליפ ברוכנאלסקי

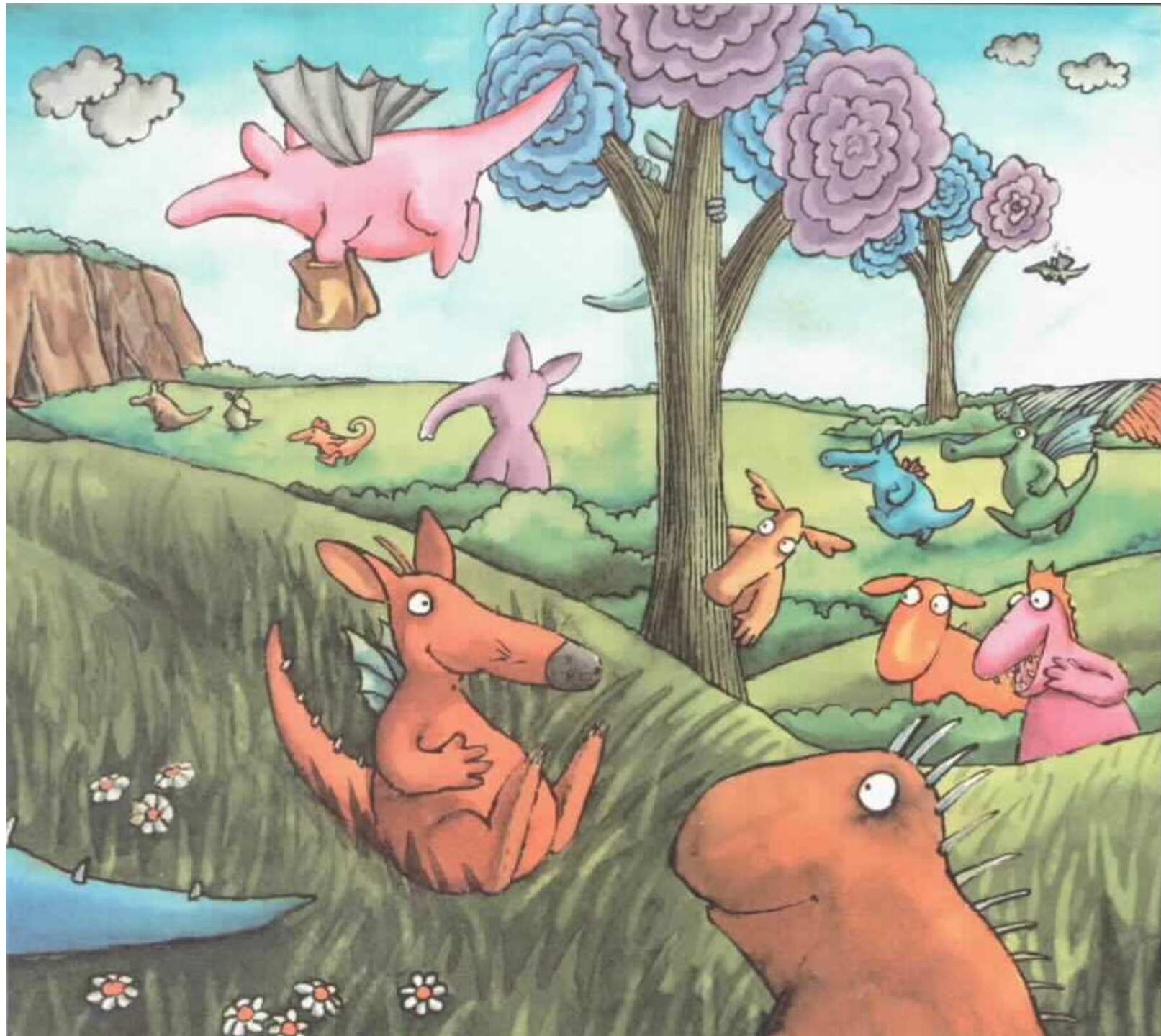

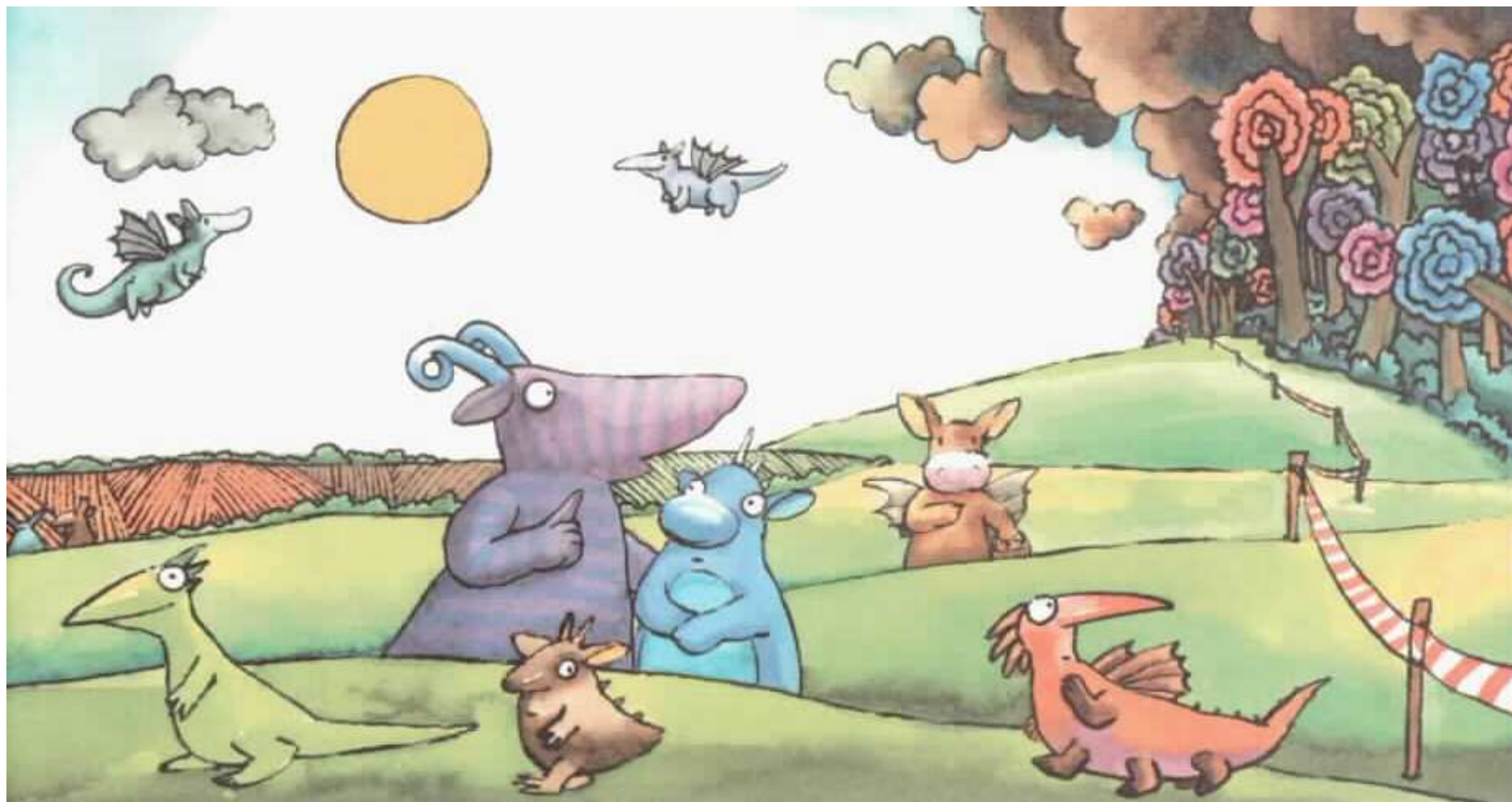
קרושינקה איזה שם מוזר!

התלבטתי קשה כשתרגמתי את הסיפור. איך יבטאו הילדים את השם הקשה? איך יזכרו אותו? אז אולי לקרוא לדרקון שלנו דני? או אולי יוסי או רפי? ההחלטה הייתה קשה. אך בסוף חשבתי: אם ההורים שלו קראו לדרקון שלהם קרושינקה, אז זה כנראה השם המקובל בארץ הדרקונים. ומי אני שישנה את השם שההורים נתנו לו? וכך נשאר השם קרושינקה, כפי שהוא נקרא בארצו. ומי שיאהב אותו אולי יתן לו שם חיבה פשוט יותר. אולי קרוכי או רושי,

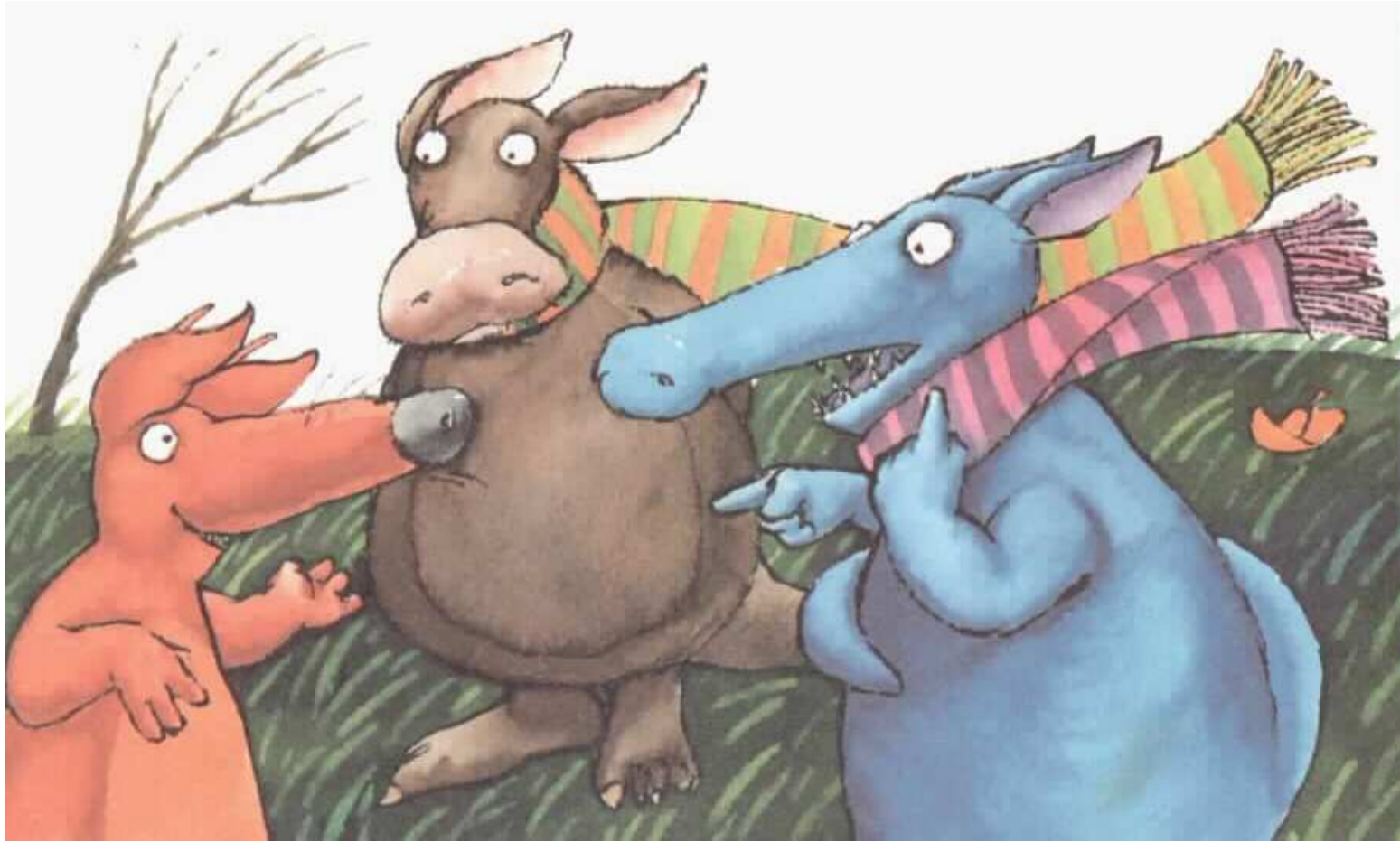
סבא יוחנן

במחבואים, בגולות וקפיצה בחבל. הם גם אהבו
לגלוש על הזנב מהגבעות המכוסות בדשא.
אבל כולם הקפידו מאוד מאוד לא להתקרב ליער
השחור שם, לפי השמועה, התגוררו רוחות
בלתי-נראים, בעלי קולות מפחידים.

לפני הרבה, הרבה זמן, מעבר להרי חושך ונהרות
אש שכנה ארץ הדרקונים.
חיו שם דרקונים חמודים, שמחים, מחונכים היטב,
שלא הזיקו לאיש. כולם, ללא יוצא מהכלל אהבו
לרוץ באחו, לאסוף פרחים, לשחק בתופסת,

באחת מן המערות
רחבות הידיים שרבות
מהן היו בסביבה, גר
הדרקון קרושינקה. זה
היה דרקון שידע את
הכל טוב יותר. כשקר
היה בחוץ וכל דרקון
המכבד את עצמו ושומר
על בריאותו עטף את
צווארו בצעיף צמר עבה,
קרושינקה התהלך דווקא
בצוואר גלוי. דרקונים
אחרים אמרו לו:
"קרושינקה, קרושינקה,
לבש צעיף, כי אחרת
תתקרר."

מי שעוטף את הצוואר
מרגיש את עצמו נהדר.
מי שבצעיף לא בוחל
יהיה שמח וצוהל."

מוכן היה להודות שזה קרה לו כי לא שמע לעצה טובה. הוא שכב במיטה ולחש לעצמו: "זה בגלל שטאטאטי את הרצפה! הטאטוא הזיק לי! כן, כן לא אעשה זאת יותר!"

אבל קרושינקה ענה תמיד "אהה, שטויות!" כי הרי ידע את הכל טוב יותר. ואחר כך היה צרוד כל השבוע, וקולו נשמע כמו צירים לא משומנים של דלת. אך הוא לעולם לא

מדי פעם
חבורת
דרקונים
נפגשה
לארוחת
ארבע. הם
שתו תה
ואכלו
עוגיות עם
קצפת. כל
דרקון אחר
אכל שלוש
עוגיות,
אבל לא
קרושינקה!

הוא אכל וזלל עד שבטנו התמלאה במאה עוגיות עם קצפת!
דרקונים אחרים אמרו לו:

"קרושינקה, קרושינקה, אל תאכל כל כך הרבה עוגיות!"

מי שאוכל עוד ועוד
ירגיש את עצמו חולה מאוד!"

שזה כי לא שמע לעצה טובה. הוא החזיק בבטנו
ונאנח: "כן, כן! יותר מדי זמן שיחקתי במחבואים!
זה מה שהזיק לי! כן, כן, לא אעשה זאת יותר!"

אבל קרושינקה ענה כרגיל: "אהה, שטויות!" כי
הרי ידע את הכל טוב יותר. וכאשר העוגיות בבטנו
התחילו להשתולל קרושינקה לא היה מוכן להודות

"ליער השחור? וי! הרי שם, כפי שמספרים, גרים
רוחות בלתי-נראים בעלי קולות המפחידים. אוי,
עזוב, מוטב שלא תתקרב ליער השחור!"
אבל קרושינקה אמר רק "אהה, שטויות!" והמשיך
בדרכו, כשהוא מזמר בעליזות:

יום אחד החליט קרושינקה לצאת לטיול. הוא לבש
את בגדי הטיול שלו ויצא לדרך.
"לאן אתה הולך?" שאל אותו ידידו מאקרי, שראה
אותו יוצא.
"ליער השחור!" ענה קרושינקה.
מקארי השתומם כל כך ששלוש להבות קטנות
נפלטו מפיו.

שיר של הדרקון קרושינקה:

כמה טוב להיות דרקון
לטייל בשבילים
לאסוף פרחים בדרך
ולחרוז חרוזים.

כמה טוב להיות דרקון
ולשיר כך בטיול
בין דבורים וציפורים
ולהיות חופשי בלי גבול.

כמה טוב להיות דרקון
להכות בזנב בכוח
לרוץ בשבילי היער
ומהעולם לשכוח.

פתאום נשמעו צעדים, רעשים, גיחוכים..
קרושינקה נבהל נורא! ואז ישר מעל אוזנו של
הדרקון נשמעה שאגה:

קרושינקה הלך והלך עד שהגיע ליער השחור. הוא
נכנס פנימה, והלך בין העצים. נעשה חשוך יותר
ויותר, עד שהשתרר חושך מוחלט.

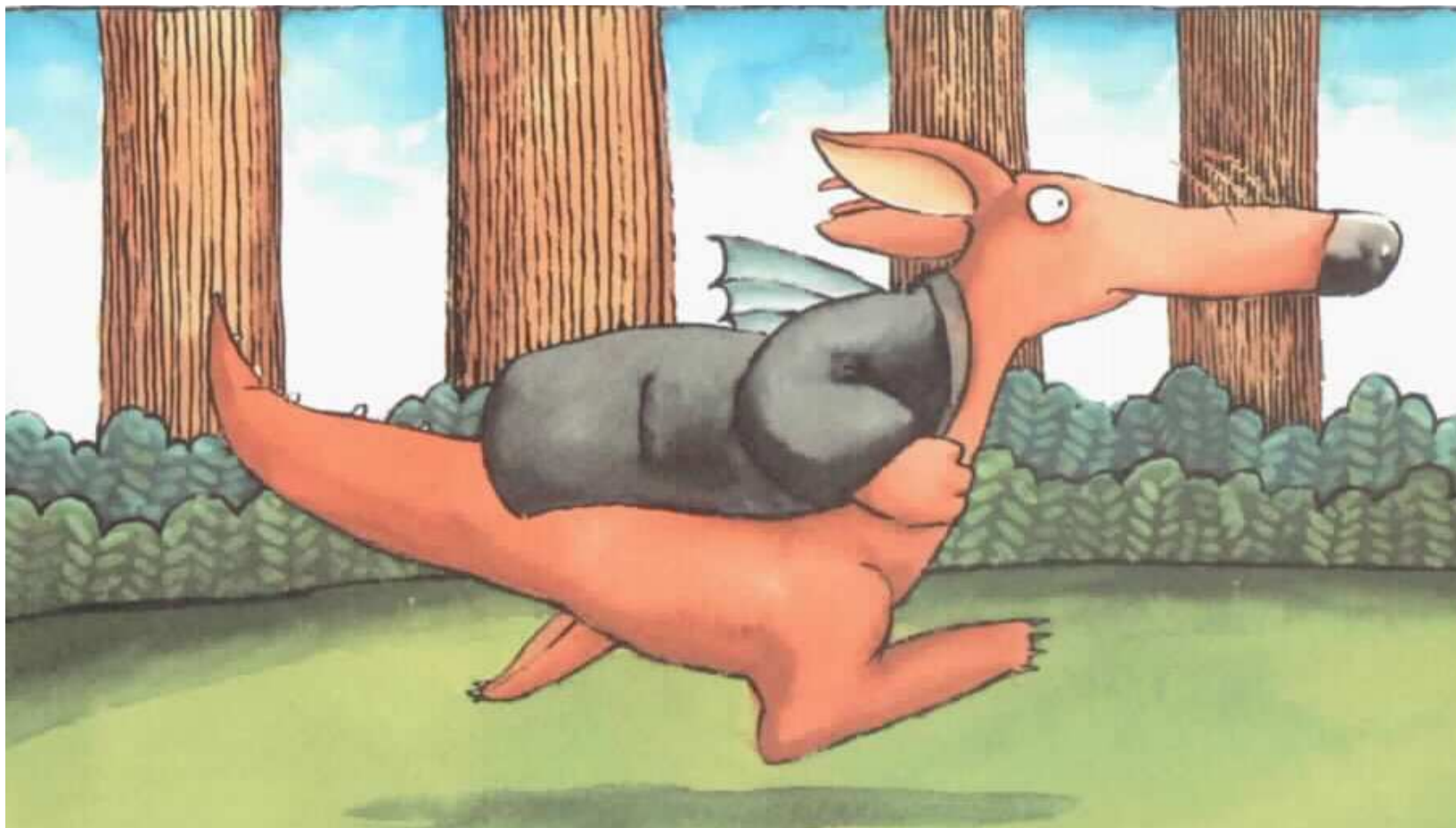

"הבה נפחיד, נפחיד אחים
בלי מעשים ובלי רחמים הו-הו-הו-הו!"
הבה נפחיד בלי שהיות
עד שנראה את התוצאות. הו-הו-הו-הו!"

הקולות המפחידים זעקו כל כך חזק שכל היער
נרעד!

"אוי, ווי!" זעק הדרקון וסתם את אוזניו בידיים. אך
זה לא עזר לו.

"ברח מהר
ואל תישאר! הו-הו-הו-הו!"
ברח בבהלה
כי זו ההצלה! הו-הו-הו-הו!"

הוא הסתובב וברח מהיער במהירות. כמה שיותר
רחוק מהקולות המפחידים!

וזו הייתה הפעם הראשונה שקרושינקה נשמע
לעצתו של מישהו.

להם קרושינקה מה קרה לו. הדרקונים שמעו,
נדנדו בראשיהם והכו בזנבותיהם באדמה.
קרושינקה נשם עמוקות ולבסוף אמר:

"עצה טובה, עצה טובה
תמיד לדרקון היא מועילה.
כדאי לשמוע עצות טובות
כדי לא להסתבך בצרות."

מן ההרים ענה ההד: "אהה, שטויות!". וכל
הדרקונים פרצו בצחוק.

כשהגיע קרושינקה סוף-סוף למערה שלו, כל
הדרקונים התאספו סביבו. עייף ומתנשף סיפר

"ולכן אני מבטיח לא לומר יותר "אהה, שטויות!"